

WSPOMNIENIA POŚMIERTNE

IRENA POTOCKA (1946–2023)

Liczącą już blisko 200 lat historię Biblioteki Kórnickiej tworzyli wielcy właściciele z Tytusem Działyńskim na czele, znakomici dyrektorzy, wybitni naukowcy oraz liczni pracownicy, którzy codzienną pracą przyczynili się – i nadal się przyczyniają – do wspaniałości kórnickiej księżnicy. Wśród bibliotekarzy, którzy trwale zapisali się w naszej pamięci, jest Irena Potocka.

Irena Potocka z d. Hądzlik urodziła się w Zbąszyniu 23 kwietnia 1946 r. Po ukończeniu Studium Nauczycielskiego w Poznaniu w 1966 r. rozpoczęła pracę jako nauczycielka matematyki w Szkole Podstawowej w Strzyżewie w powiecie nowotomyskim. W 1969 r. wyszła za mąż za Stanisława Potockiego, wybitnego historyka, pracownika Biblioteki Kórnickiej. Wtedy też przeniosła się do Kórnika, z którym związała się już na stałe. W latach 1969–1978 pracowała w tutejszej Szkole Podstawowej nr 1, po czym od 1 czerwca 1978 r. zasiłała szeregi kórnickich bibliotekarzy.

Zatrudniono ją w Dziale Nowych Druków i Czasopism i szybko okazało się, że była to nad wyraz słuszna decyzja. Przy opracowywaniu zbiorów spędziła całe zawodowe, trzydziestoletnie, życie. Tysiące druków przeszło przez jej ręce, zyskując zawsze fachowo i dokładnie sporządzony opis. Była dociekliwa i bardzo kompetentna. Lubiała wyzwania, miała opinię specjalistki od „trudnych” druków. Doskonale знаła kórnicki księgozbiór, z łatwością poruszała się po katalogach, bibliografiach, a później także po bazach komputerowych. Wielu pracowników Biblioteki oraz czytelników korzystało z jej wiedzy i umiejętności, a pomagała zawsze bardzo chętnie, nie oczekując nic w zamian. Niejedna bibliografia wzbogaciła się

dzięki wskazówkom Ireny, niejeden czytelnik wdzięczny był za pomoc w dotarciu do odpowiednich książek. Opiekowała się także kórnickimi wydawnictwami, sporządzała katalogi wydawnicze. Chętnie uczestniczyła w różnych wydarzeniach organizowanych przez naszą instytucję, pomagała przy tworzeniu wystaw, a w zastępstwie opiekowała się sekretariatem.

Zawsze uśmiechnięta, przyjazna, niezwykle skromna i uczynna. „Dobry duch Biblioteki Kórnickiej” – to określenie słyszałam najczęściej, gdy pytałam moje koleżanki i kolegów, jak zapamiętali Irenkę. Taka też pozostała w mojej pamięci. Irenka była pierwszą osobą w Bibliotece, która obdarzyła mnie przyjaznym uśmiechem, otoczyła opieką i wprowadzała w obowiązki, cierpliwie znosząc niewiedzę początkującego pracownika. Także później wielokrotnie pomagała mi m.in. przy odczytywaniu, nie zawsze wyraźnych, notatek rękopiśmiennych naszych zwierzchników. Często zaglądałam do katalogu, by porozmawiać z Nią przy kawie. Uwielbiała opowiadać o swoich dzieciach i wnukach. Zawsze z zainteresowaniem słuchaliśmy, co się dzieje w dalekiej Australii u Kasi i jej synów Mieszka i Jasia.

Z końcem roku 2008 Irena Potocka przeszła na zasłużoną emeryturę. Uroczyste pożegnaliśmy ją w lutym 2009 r., a piękne słowa, które wygłosiła Anna Gryglas-Ratajczak, kierowniczka Działu Nowych Druków i Czasopism, zostały opublikowane w 29 zeszycie „Pamiętnika Biblioteki Kórnickiej”.

Irena Potocka zmarła po długiej chorobie 22 kwietnia 2023 r. Została pochowana na kórnickim cmentarzu, gdzie spoczęła obok ukochanego męża. Pozostawiła po sobie troje dzieci, synów Macieja i Mikołaja oraz córkę Katarzynę.

Odeszła osoba nieprzeciętna, prawdziwy przyjaciel, dobry, mądry i szlachetny człowiek i właśnie taką Irenkę będziemy wszyscy pamiętać.

Katarzyna Woźniak

JANINA JAŃCZYK (1937–2023)

Janina Jańczyk poświęciła Bibliotece Kórnickiej całe zawodowe życie. Pracę rozpoczęła, mając 18 lat, w 1954 r., zakończyła po 40 latach, w 1994 r., i kontynuowała na części etatu do 2007 r. Pracowała w administracji Biblioteki, początkowo na różnych stanowiskach, często związanych z możliwością wyższego wynagrodzenia, by od 1 września 1961 r. przyjąć obowiązki kasjerki (oficjalnie było to stanowisko starszego radcy, a później starszego referenta i wreszcie od 1 lipca 1988 r. samodzielnego referenta ekonomicznego). Tę odpowiedzialną funkcję pełniła do odejścia na emeryturę, łącząc ją często z innymi obowiązkami administracyjnymi. Pisała biegle na maszynie, prowadziła meldunki (Biblioteka dysponuje znacznym zasobem mieszkaniowym), a także listy urlopowe pracowników, rozliczała dokumenty ścisłego zarachowania i karty drogowe. W utworzonej, na polecenie władz Akademii, kancelarii tajnej wykonywała prace biurowe.

Od 1974 r. Biblioteka mogła korzystać z własnych dochodów, tzw. środków specjalnych. Stwarzało to dla kasjerki dodatkowe poważne obowiązki, m.in. przyjmowanie i rozliczanie dużych kwot w gotówce i odpowiedzialność za bezpieczne dostarczanie ich do banku. Janina Jańczyk wykonywała te obowiązki wzorowo i bez dodatkowego wynagrodzenia.

Była solidna, obowiązkowa, skrupulatna, pilna i niezwykle pracowita, a równocześnie uprzejma, skromna, zawsze uśmiechnięta, serdeczna, bezkonfliktowa. Jej postawę i wzorową pracę wysoko ceniono, przyznając nagrody przy wszystkich możliwych okazjach.

Brała udział w życiu społecznym i towarzyskim Biblioteki. Jeździła na wycieczki szkoleniowe i krajoznawcze. Zwracała uwagę urodą i budziła powszechną sympatię. To było chyba powodem, że w zamierzonych czasach (jeszcze przed moim zatrudnieniem w 1960 r.) nadano jej miłe przezwisko „Kotek”, jednak nieużywane w bezpośrednich kontaktach. Jej pasją była sztuka haftu, której zwłaszcza na emeryturze poświęcała wiele czasu (do dzisiaj mamy i używamy podarowaną kiedyś serwetkę z pięknie wyhaftowanymi świecami bożonarodzeniowymi; zawsze jest to okazja do wspomnień).

Mam w pamięci wszystkie dobre lata od 1960 r., kiedy poznałem Panią Janeczkę (bo tak się o niej mówiło), aż do Jej emerytury w 1994 r.

Szczególnego podkreślenia wymaga Jej zaangażowanie w pracy społecznej. W 1960 r. brała udział w Spisie Powszechnym, w 1985 r. była członkiem Komisji Wyborczej w Kórniku, a w pamiętnych wyborach 1989 r. sekretarzem Komisji. Od początku zatrudnienia była członkinią funkcjonującego w Akademii Związku Nauczycielstwa Polskiego.

Za wzorową pracę zawodową i społeczną uzyskiwała następujące wyróżnienia i odznaczenia: w 1974 r. Medal 30-lecia PRL, w 1981 r. odznakę honorową „Za Zasługi dla Rozwoju Województwa Poznańskiego”, w 1984 r. Medal 40-lecia PRL i w 1988 r. Srebrny Krzyż Zasługi.

Janina Jańczyk urodziła się 2 czerwca 1937 r. w Kórniku. Jej rodzicami byli Walerian i Maria z domu Janicka. Pochodziła z rodziny od pokoleń związanej z Kórnikiem i Bninem. W latach 1945–1951 uczęszczała do szkoły powszechnej. W 1952 r. ukończyła kurs maszynopisania, a w 1954 r. rozpoczęła pracę zawodową.

Dobra, uczynna, skromna, pracowita, przez całe życie oddana rodzinie. Byłą wzorową córką i siostrą. Miała czworo rodzeństwa: braci Mieczysława (1935–1997), bliźniaków Adama i Stanisława (ur. 1940) i siostrę Marię (ur. 1947), do dziś pracującą w Bibliotece.

Zmarła po trwającej trzy miesiące chorobie – 2 listopada 2023 r. Pochowana została 4 listopada na cmentarzu parafialnym w Kórniku wśród grobów rodzinnych.

Adam Chrzan

